

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	<i>Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen</i>	
1999/C 211/01	Förklarande rapport om konventionen om kördiskvalifikationer	1
<hr/>		
	<i>I Meddelanden</i>	
	Rådet	
1999/C 211/02	Beslut nr 1/1999 av Gemensamma kommittén för EU/Island och Norge inrättad genom det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket av den 29 juni 1999 om antagande av sin arbetsordning	9
	Kommissionen	
1999/C 211/03	Eurons växelkurs	12
1999/C 211/04	Förhandsanmälan av en koncentration (Ärende nr IV/M.1637 – DB Investments/SPP/Öhman) ⁽¹⁾	13
1999/C 211/05	Förhandsanmälan av en koncentration (Ärende nr IV/M.1629 – Knorr-Bremse/Mannesmann) ⁽¹⁾	14
1999/C 211/06	Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration (Ärende nr IV/M.1527 – OTTO Versand/Freemans) ⁽¹⁾	15

SV

1

⁽¹⁾ Text av betydelse för EES

(Fortsättning på nästa sida.)

Informationsnummer

Innehållsförteckning (fortsättning)

Sida

II *Förberedande rättsakter*

.....

III *Upplysningar*

Kommissionen

1999/C 211/07

Allmänt uttagningsprov KOM/A/21/98 – Förste handläggare (A 5/A 4) svenska medborgare – Förteckning över godkända sökande 16

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen)

FÖRKLARANDE RAPPORT OM KONVENTIONEN OM KÖRDISKVALIFIKATIONER

(1999/C 211/01)

(Text godkänd av rådet den 24 juni 1999)

Inledning

1. Med den ökning av vägtrafiken inom hela Europeiska unionen som har främjats av den gemensamma marknaden, och av att de inre gränskontrollerna har avskaffats mellan de flesta medlemsstaterna, krävs det en beslutsam gemensam ansträngning för att förbättra trafiksäkerheten. Det är särskilt viktigt att säkerställa att beslut om kördiskvalifikation inte verkställs endast på en enda medlemsstats territorium, utan inom hela unionen.

2. Det har länge varit ett erkänt faktum att förare som diskvalificerats från att köra i sitt eget land och förare som diskvalificerats i ett annat land än det där de är permanent bosatta behandlas olika. I det första fallet innebär kördiskvalifikationen att körkortets innehavare inte får framföra ett motorfordon i någon av de stater där denne enligt körkortet tidigare hade rätt till detta. I det andra fallet däremot gäller kördiskvalifikationen endast inom det land där den beslutades och så länge personen vistas i detta land. Om körkortet har konfiskerats av myndigheterna i det landet måste det ges tillbaka till föraren när denne lämnar landet.

3. Medan förarens handlingar i det första fallet leder till att denne diskvalificeras från att köra i andra länder liksom i det egna landet (bosättningsstaten), där det beslutades om kördiskvalifikationen, gäller detta inte i det andra fallet; föraren kan dessutom omedelbart köra lagligen i varje annat land där körkortet godkänns.

4. Denna olikhet i behandlingen har inte bara varit till nackdel för trafiksäkerheten inom Europeiska unionen, utan har även varit i hög grad orättvis. År 1991 togs därför frågan upp av det nederländska ordförandeskapet i arbetsgruppen för rättsligt samarbete i syfte att finna en lösning. Men det var först 1995 som det franska ordförandeskapet lade fram det första utkastet till konvention som sedan diskuterades

under flera ordförandeskap. Avsevärda framsteg gjordes under det luxemburgska ordförandeskapet 1997 och konventionen fick sin slutliga form under det brittiska ordförandeskapet 1998. Konventionen innebär i huvudsak att en kördiskvalifikation för något av de allvarligaste trafikbrotten som ådömts en förare i en annan medlemsstat än dennes bosättningsstat kan tillämpas i alla medlemsstater.

Artikel 1

I denna artikel definieras vad som avses med begreppen "kördiskvalifikation", "gärningsstat", "bosättningsstat" och "motorfordon" närhelst de används i konventionen.

1.1 I definitionen av "kördiskvalifikation" i punkt a erkänns olikheterna i de lagar och system som gäller kördiskvalifikation i de olika medlemsstaterna. I vissa länder fattas beslut om kördiskvalifikation som en primär påföljd, t.ex. som en del av en straffrättslig påföljd; i andra länder är det en sekundär eller en kompletterande påföljd, som eventuellt följer av en fällande dom; i andra länder åter kan det beslutas om en kördiskvalifikation helt oberoende av en fällande dom i något brottmål – även av en helt separat administrativ myndighet – enbart som en säkerhetsåtgärd. Enligt konventionen omfattar begreppet "kördiskvalifikation" alla åtgärder som har samband med något trafikbrott⁽¹⁾ som leder till att körkortet eller rätten att framföra motorfordon återkallas eller dras in⁽²⁾. Detta utesluter fall då körkortet återkallas exempelvis uteslutande på grund av personens hälsotillstånd eller enbart på grund av ett så kallat poängsystem. Dessutom gäller konventionen enbart sådana kördiskvalifikation som inte längre kan överklagas – antingen därför att alla möjligheter till överklagande re-

⁽¹⁾ Begreppet "brott" omfattar även det fall då flera brott begåtts samtidigt och lett till en enda kördiskvalifikation, förutsatt att minst ett av brotten gällde ett sådant beteende som avses i bilagan.

⁽²⁾ I vissa nationella bestämmelser hänvisas det av terminologiska skäl snarare än av saksål till "körkortet" i stället för till "rätten att framföra motorfordon". I detta sammanhang bör med termen "körkort" förstås nationella körkort som utfärdas av behöriga myndigheter i medlemsstaterna på grundval av nationell lagstiftning.

dan har utnyttjats eller därför att den normala tidsfristen för överklagande har löpt ut utan att något överklagande har gjorts.

Det noteras att man vid konventionens antagande utgick från att alla beslut om kördiskvalifikation som fattas i gärningsstaten, inbegripet beslut som fattas av administrativa myndigheter, är underkastade rättslig kontroll.

1.2 I punkt 1 b definieras "gärningsstaten" som den medlemsstat i EU där det trafikbrott som ledde till kördiskvalifikationen begicks.

1.3 I punkt 1 c definieras "bosättningsstaten" som den medlemsstat där föraren är permanent bosatt enligt artikel 9 i rådets direktiv 91/439/EEG av den 29 juli 1991 om körkort⁽¹⁾. I den artikeln står följande:

"Med 'permanent' bosättningsort avses i detta direktiv den plats där en person normalt bor, dvs. under minst 185 dagar varje kalenderår, till följd av personlig och yrkesmässig anknytning eller, om personen saknar yrkesmässig anknytning, till följd av en personlig anknytning som präglas av nära band mellan personen och den plats där han bor.

För en person som har den yrkesmässiga anknytningen till en annan plats än den personliga anknytningen och som därför omväxlande bor på olika platser i två eller flera medlemsstater skall dock den permanenta bosättningsorten anses vara den plats till vilken han har personlig anknytning under förutsättning att personen med regelbundna mellanrum återvänder dit. Detta sista villkor behöver inte uppfyllas om personen bor i en medlemsstat för att genomföra en tidsmässigt begränsad uppgift. Studier vid universitet eller annan utbildningsanstalt skall inte medföra att den permanenta bosättningsorten ändras."

1.4 I punkt 1 definieras "motorfordon" genom en hänvisning till artikel 3.3 i direktiv 91/439/EEG. Definitionen omfattar varje motordrivna fordon för vilket det krävs ett körkort av någon av de kategorier eller underkategorier som anges i artikel 3.3 i nämnda direktiv, inbegripet de kategorier av körkort som avses i artikel 10 i det direktivet.

Artikel 2

2. Enligt artikel 2 förbinder sig medlemsstaterna att i enlighet med bestämmelserna i konventionen samarbeta för att uppnå målet att förare som diskvalificeras från att köra i en annan medlemsstat än den där de är permanent bosatta inte skall kunna undgå följderna av kördiskvalifikationen genom att helt enkelt lämna gärningsstaten.

Artikel 3

3.1 I artikel 3 fastställs den mekanism som sätter igång den verkställighetsprocess som föreskrivs i konventionen, nämligen en obligatorisk underrättelse från gärningsstaten till bosättningsstaten om beslutet om kördiskvalifikation. I punkt 1 stadgas det att underrättelsen skall lämnas "utan dröjsmål". Det är viktigt att bosättningsstaten har möjlighet att vidta åtgärder så snart som möjligt, både med hänsyn till trafiksäkerheten och för att dröjsmålen i samband med verkställandet av kördiskvalifikationerna skall bli så korta som möjligt. Ingen särskild tidsfrist inom vilken underrättelsen skall sändas har fastställts, men medlemsstaterna förväntas införa mekanismer som uppfyller andan i denna artikel och garanterar att underrättelsen sker snabbt.

3.2 Enligt artikel 3.2 får medlemsstaterna avtala med varandra att underrättelse enligt punkt 1 inte skall ske i vissa fall där artikel 6.2 a är tillämplig. I artikel 6.2 a fastställs det att bosättningsstaten får vägra att verkställa kördiskvalifikationen om det beteende som har lett till att beslut om kördiskvalifikation har fattats i gärningsstaten inte utgör ett brott enligt bosättningsstatens lagstiftning – dvs. dubbelstraffbarhet inte föreligger. Syftet med artikel 3.2 är att undvika onödiga underrättelser i sådana fall då man vet att bosättningsstaten alltid skulle besluta att inte verkställa kördiskvalifikationen eftersom det inte föreligger dubbelstraffbarhet.

3.3 Som en följd av artikel 8 i direktiv 91/439/EEG kan den medlemsstat som skall underrättas enligt artikel 3 i konventionen vara en annan medlemsstat än den medlemsstat som utfärdade det berörda körkortet. Därför utgick man, när konventionen antogs, från att den stat som utfärdat körkortet skulle underrättas om situationen av bosättningsstaten.

Artikel 4

4.1 I konventionen anges tre möjliga sätt på vilka en medlemsstat i egenskap av bosättningsstat kan verkställa beslut om kördiskvalifikation. Dessa beskrivs i punkt 1. Enligt punkt 1 är medlemsstaterna förpliktade att utan dröjsmål verkställa beslutet om kördiskvalifikation. Detta är av särskilt stor vikt i sådana fall då beslut om kördiskvalifikation träder i kraft omedelbart eller efter det att tidsfristen för överklagande har löpt ut i gärningsstaten, med hänsyn till att bosättningsstaten är skyldig att beakta varje del av kördiskvalifikationstiden som redan har avtjänats i gärningsstaten. Detta är väsentligt för att minska eventuella överflödiga administrativa ansträngningar så mycket som möjligt och kommer att leda till ett effektivt genomförande av konventionen.

⁽¹⁾ EGT L 237, 24.8.1991, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 97/26/EG (EGT L 150, 7.6.1997, s. 41).

- 4.2 Det första möjliga sättet att verkställa kördiskvalifikationer (punkt 1 a) är genom omedelbar verkställighet av beslutet om kördiskvalifikation. Detta betyder att bosättningsstaten erkänner det beslut som fattas i gärningsstaten och kan verkställa det med ett minimum av formaliteter och utan att beslutet på något sätt behöver godkännas eller bekräftas av en domstol i bosättningsstaten. Det enda villkoret när bosättningsstaten omedelbart verkställer gärningsstatens beslut är att bosättningsstaten måste beakta – dvs. dra ifrån – den del av kördiskvalifikationstiden som redan har avtjänats i gärningsstaten. Bosättningsstaten bör ha möjlighet att beräkna denna tid på grundval av den information gärningsstaten ger den i enlighet med artikel 8.1 femte strecksatsen.
- 4.3 Den andra möjliga metoden för att verkställa kördiskvalifikationer återfinns i punkt 1 b – indirekt verkställighet av beslutet om kördiskvalifikation genom ett rättsligt eller administrativt beslut. Denna verkställighetsmetod medger att gärningsstatens beslut godkännas eller bekräftas av en rättslig eller administrativ myndighet i bosättningsstaten. Exakt hur detta resultat skall uppnås överläts åt bosättningsstatens avgörande och kommer förmodligen att variera i enlighet med olika nationella system.
- 4.4 Den tredje verkställighetsmetoden (punkt 1 c) går ut på att bosättningsstaten omvandlar beslutet om kördiskvalifikation till ett eget rättsligt eller administrativt beslut och därigenom i praktiken ersätter gärningsstatens beslut med ett nytt beslut fattat av bosättningsstaten.
- 4.5 Verkställande enligt artikel 4.1 b eller 4.1 c är underställt ett antal villkor, vilka fastställs i punkterna 2 respektive 3. Dessa villkor är framför allt avsedda att ge en viss flexibilitet för att ta hänsyn till skillnader i medlemsstaternas lagar. Förutom villkoret att redan avtjänad kördiskvalifikationstid skall beaktas – vilket är ett krav som gäller för samtliga tre verkställighetsmetoder – behöver inget av de övriga villkoren i punkterna 2 och 3 uppfyllas för verkställande enligt den första metoden eftersom en omedelbar verkställighet inte medger något utrymme för variationer vare sig i kördiskvalifikationstid eller typ av kördiskvalifikation.
- 4.6 För verkställighet enligt punkt 1 b (indirekt verkställighet) föreskrivs tre villkor i punkt 2:
- Varje del av den kördiskvalifikationstid som redan har avtjänats i gärningsstaten måste beaktas (dvs. dras ifrån den ursprungligen föreskrivna tiden). Om kördiskvalifikationstiden kortas av i enlighet med punkt b skall denna punkt tillämpas på grundval av den avkortade tiden.
- Bosättningsstaten får korta av den föreskrivna kördiskvalifikationstiden om denna tid är längre än den längsta tid som kan föreskrivas enligt dess nationella lagstiftning, men tiden får endast kortas av till den längsta tid som kan föreskrivas enligt bosättningsstatens nationella lagstiftning.
 - Bosättningsstaten får inte förlänga den diskvalifikationstid som gärningsstaten har beslutat. Detta följer av en princip som är väletablerad i konventioner om överföring av domar, nämligen att det mottagande landet får mildra domen men inte skärpa den eller vidta åtgärder som förvärrar den berörda personens straffrättsliga situation.
- 4.7 För verkställighet enligt punkt 1 c (omvandling) föreskrivs fem villkor i punkt 3:
- Bosättningsstaten skall vara bunden av de sakförhållanden som konstaterats i gärningsstatens beslut om kördiskvalifikation. Detta betyder att bosättningsstaten inte har rätt att ifrågasätta grunden för kördiskvalifikationen; den rätten tillkommer endast gärningsstaten. Eftersom det till följd av artikel 1 a endast är diskvalifikationer som inte längre kan överklagas som kan anmälas bör föraren redan ha haft möjlighet att överklaga beslutet i gärningsstaten. Om föraren trots detta skulle göra gällande i bosättningsstaten att han inte haft möjlighet att försvara sig själv i gärningsstaten måste bosättningsstaten beakta artiklarna 6.1 e och 8.3.
 - Bosättningsstaten måste när den omvandlar en kördiskvalifikation beakta varje del av den av gärningsstaten beslutade kördiskvalifikationstiden som gärningsstaten har beslutat om och som redan har avtjänats i den staten. Om kördiskvalifikationstiden kortas av i enlighet med punkt c skall denna punkt tillämpas på grundval av den avkortade tiden.
 - Vid en omvandling har bosättningsstaten rätt att korta av kördiskvalifikationstiden för att anpassa den till den tid som enligt dess nationella lagstiftning skulle ha tillämpats i det ifrågavarande ärendet, om ärendet hade behandlats uteslutande i bosättningsstaten.
 - I likhet med verkställighet enligt punkt 2 får bosättningsstaten vid en omvandling inte förlänga kördiskvalifikationstiden.
 - Bosättningsstaten är dessutom förhindrad att vid en omvandling ersätta kördiskvalifikationen med böter eller någon annan åtgärd. Denna inskränkning har införts för att förhindra att typen av åtgärd ändras.

4.8 Enligt punkt 4 är bösättningsstaten skyldig att, om så är nödvändigt, bestämma ett datum från och med vilket den kommer att låta den kördiskvalifikation som anmälts börja gälla. Denna bestämmelse ansågs vara nödvändig för vissa medlemsstater för verkställighet av kördiskvalifikationer som meddelats av medlemsstater som i enlighet med sin nationella lagstiftning måhända inte har låtit kördiskvalifikationen börja gälla vid tidpunkten för underrättelsen av följande skäl: antingen att föraren lämnade gärningsstaten skyndsamt innan konkreta åtgärder kunde vidtas eller att körkortet inte fanns att tillgå när han lämnade gärningsstaten. (I vissa länder kan ett datum för verkställighet i gärningsstaten inte fastställas förrän myndigheterna har kommit i besittning av körkortet, så om inget datum har fastställts av gärningsstaten måste bösättningsstaten göra detta.)

4.9 Enligt punkt 5 skall varje medlemsstat, när den lämnar en sådan underrättelse som avses i artikel 15.2 i konventionen, i en förklaring ange vilket av förfaranden för verkställighet under punkt 1 som den avser att tillämpa i egen- skap av bösättningsstat.

Enligt denna punkt ges också möjlighet att när som helst ersätta en avgiven förklaring med en ny förklaring.

En medlemsstat har också möjlighet att förklara att den i regel kommer att tillämpa ett av dessa förfaranden, men att den kommer att tillämpa ett annat av dessa förfaranden i särskilda fall, vilket, med hänvisning till objektiva kriterier, skall anges i dess förklaring. En medlemsstat kan till exempel förklara att den i allmänhet kommer att tillämpa punkt 1 a (omedelbar verkställighet), men att den kommer att tillämpa punkt 1 b (indirekt verkställighet) i de fall den kördiskvalifikationstid som gärningsstaten beslutat överstiger den längsta tid som gäller i den medlemsstat som avger förklaringen för gärningar av samma slag.

Artikel 5

5. Syftet med artikel 5 är att klargöra att en bösättningsstat som har verkställt en kördiskvalifikation för en av sina egna medborgare vilken beslutats av gärningsstaten inte är förhindrad att vidta sådana kompletterande trafiksäkerhetsåtgärder som den finner lämpliga och som är tillåtna enligt den egna lagstiftningen. Artikel 4.2 c och 4.3 d utesluter möjligheten för bösättningsstaten att förlänga tiden för den särskilda kördiskvalifikation som anmälts till staten och som har beslutats med anledning av ett eller flera särskilda brott. I vissa medlemsstater förutsätter ett beslut om trafiksäkerhetsåtgärder (inbegripet kördiskvalifikation) riktade mot en förare inte nödvändigtvis en fällande dom för ett brott. I dessa medlemsstater är det eventuellt möjligt att besluta om sådana åtgärder redan när det står klart att en körkort-

sinnehavare som är bosatt i medlemsstaten har begått brott eller andra gärningar utomlands på ett sätt som påverkar den personens säkerhet som förare. Dessa länders möjlighet att vidta åtgärder inskränks inte av konventionen.

Artikel 6

6.1 I artikel 6 föreskrivs de enda giltiga skälen för en vägran från en bösättningsstat att verkställa en underrättelse som överlämnats av en gärningsstat. I artikel 6.1 anges under vilka förutsättningar bösättningsstaten måste vägra att verkställa en kördiskvalifikation som underrättats till staten. I punkt 2 anges under vilka förutsättningar bösättningsstaten får vägra verkställande.

6.2 Förutsättningarna för en obligatorisk vägran enligt artikel 6.1 är följande:

a) När beslutet redan har verkställts till fullo i gärningsstaten. Det är uppenbart att det inte finns något ytterligare som bösättningsstaten kan göra.

b) När den person som underrättelsen avser redan är föremål för kördiskvalifikation i bösättningsstaten på grund av samma handlingar och detta beslut har verkställts eller verkställs.

c) När gärningsmannen skulle ha benådats eller blivit föremål för allmän amnesti i bösättningsstaten om de handlingar han begick i gärningsstaten hade begåtts på bösättningsstatens territorium. Denna typ av bestämmelse förekommer i en rad konventioner om överföring av domar.

d) När preskription skulle ha inträtt för åtgärden enligt bösättningsstatens egen lagstiftning.

e) När bösättningsstaten, på grund av omständigheterna i det enskilda fallet och efter att ha mottagit information enligt artikel 8, anser att den berörda personen inte har beretts rimlig möjlighet att försvara sig. I artikel 8 anges vilka uppgifter som gärningsstaten måste överlämna till bösättningsstaten i samband med en underrättelse enligt artikel 3. I dessa uppgifter ingår underlag, i de fall den berörda personen inte var personligen närvarande eller företrädd vid förhandlingarna, som styrker att personen vederbörligen hade underrättats om förhandlingarna i enlighet med lagstiftningen i gärningsstaten. I artikel 8.3 föreskrivs en möjlighet för bösättningsstaten att begära att gärningsstaten tillhandahåller ytterligare upplysningar, om de upplysningar som överlämnats i enlighet med artikel 8.1 och 8.2 befinns otillräckliga för att ett beslut i enlighet med konventionen skall kunna fattas,

särskilt när det på grund av omständigheterna i det enskilda fallet råder tvivel om huruvida den berörda personen har beretts rimlig möjlighet att försvara sig. Till exempel kanske bosättningsstaten önskar förvissa sig om att den berörda personen hade möjlighet att använda sitt eget språk för att uttrycka sig klart under de förfaranden som ledde fram till kördiskvalifikationen.

Punkt e är inte avsedd att möjliggöra ett allmänt ifrågasättande av rättssystemen eller de rättsliga förfarandena i andra medlemsstater.

6.3 De omständigheter som avses i artikel 6.2, där bosättningsstaten har handlingsfrihet enligt konventionen att vägra att verkställa en kördiskvalifikation som anmälts till staten, är följande:

a) När dubbel straffbarhet inte föreligger – dvs. när det beteende som har lett till att beslut om kördiskvalifikation har fattats i gärningsstaten inte utgör ett brott enligt bosättningsstatens lagstiftning.

b) När den kördiskvalifikationstid som återstår sedan bosättningsstaten har mottagit underrättelsen och har möjlighet att verkställa den understiger en månad. Detta betyder att bosättningsstaten kan vägra att verkställa en kördiskvalifikation som har anmälts till den om det kan förutses att den återstående kördiskvalifikationstiden vid den tidpunkt verkställandet kan påbörjas kommer att understiga en månad. Syftet med denna handlingsfrihet är att undvika en oproportionerlig insats, men bosättningsstaten kan välja att verkställa korta kördiskvalifikationstider om den så önskar.

c) När bosättningsstatens lagstiftning inte tillhandahåller någon möjlighet att besluta om kördiskvalifikation för de handlingar som lett till beslutet i gärningsstaten, trots att handlingarna betraktas som brott i båda staterna.

6.4 Enligt punkt 3 kan en medlemsstat, när den lämnar den underrättelse som avses i artikel 15.2, förklara att den alltid kommer att utnyttja möjligheten att vägra verkställa kördiskvalifikationer under vissa eller alla de omständigheter som anges under punkt 2. Om en sådan förklaring har gjorts är övriga medlemsstater inte skyldiga att anmäla sådana kördiskvalifikationer som förklaringen omfattar. En stat som har lämnat en förklaring kan återta den när som helst. Bestämmelsen skall ses mot bakgrund av skillnaderna i medlemsstaternas system angående hur långa kördiskvalifikationstider som tillämpas i förhållande till olika brott och de sätt på vilka besluten om att tillgripa kördiskvalifikationer verkställs.

Artikel 7

7. Artikel 7 handlar om hur de underrättelser som anges i artikel 3 praktiskt skall behandlas. Enligt punkt 1 skall den behöriga myndigheten i gärningsstaten överlämna underrättelsen om kördiskvalifikation till den centrala myndigheten i bosättningsstaten. I punkt 2 krävs att en medlemsstat, när den lämnar den underrättelse som avses i artikel 15.2 i konventionen, anger dessa myndigheter. Den får utse en eller flera centrala myndigheter som mottagare av underrättelserna. Den måste också ange de behöriga myndigheter som skall ha ansvar för att översända underrättelserna. Varje medlemsstat kan själv helt bestämma vilka dessa myndigheter skall vara. Det är till exempel inte självklart att en central myndighet för tillämpningen av denna konvention skall vara samma myndighet som tillämpar andra konventioner, som t.ex. den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål från 1959.

Artikel 8

8.1 I artikel 8 behandlas vilka uppgifter som gärningsstaten måste lämna när den lämnar en underrättelse enligt artikel 3.

8.2 Följande uppgifter skall lämnas enligt punkt 1:

— Uppgifter som behövs för att lokalisera den person som har diskvalificerats från att köra.

Avsikten här är att lämna uppgifter för att göra det möjligt för bosättningsstaten att lokalisera personen, så att den kan verkställa kördiskvalifikationen. De nödvändiga uppgifterna innefattar förstås (om möjligt) fullständigt namn, födelsedatum, adress i bosättningsstaten, eventuell annan fast adress (t.ex. om föraren arbetar under en viss period i ett annat land än bosättningsstaten). Det är också till fördel om körkortets nummer anges (fastän detta inte behövs om själva körkortet har omhändertagits och skall sändas till bosättningsstaten från gärningsstaten enligt sista strecksatsen i punkt 1).

— Original eller bestyrkt kopia av beslutet om kördiskvalifikationen.

— En kort redogörelse för omständigheterna och en hänvisning till den lagstiftning i gärningsstaten som ligger till grund för kördiskvalifikationen, om detta inte framgår av beslutet.

Det är troligt att beslut om kördiskvalifikation i alla medlemsstater kommer att innehålla uppgifter om brottet, den lagstiftning som hör samman med det och omständigheterna kring det enskilda brottet, men om så inte är fallet skall även dessa uppgifter åtfölja beslutet.

— Ett intyg om att beslutet är slutligt.

Eftersom det enligt artikel 1 a skall lämnas underrättelse enligt artikel 3 endast för sådana kördiskvalifikationer som inte längre kan överklagas, måste bosättningsstaten få bekräftelse på att kördiskvalifikationen verkligen är slutlig och inte längre kan överklagas.

— Information rörande kördiskvalifikationens verkställighet i gärningsstaten, inklusive diskvalifikationstidens längd och, om det är känt, de datum då diskvalifikationen börjar gälla respektive löper ut.

Gärningsstaten skall i varje enskilt fall lämna så fullständiga uppgifter som möjligt till bosättningsstaten så att den senare känner till kördiskvalifikationstidens längd, när den började verkställas och när den skall upphöra enligt gärningsstatens ursprungliga beslut (denna tid kan kortas av enligt artikel 4.2 b eller 4.3 c).

— Körkortet, om det har omhändertagits.

Om körkortet har omhändertagits och inte återlämnats till föraren skall det enligt artikel 8 i konventionen sändas till bosättningsstaten. Det kommer att tillgodose en stor del av kravet på de uppgifter som skall lämnas enligt artikel 8.

8.3 I punkt 2 anges att det kan finnas tillfällen när föraren inte var personligen närvarande eller företrädd vid de förhandlingar där han diskvalificerades. Alla medlemsstater har nationella bestämmelser om hur en part skall underrättas om förhandlingar. Effekten av punkt 2 tillsammans med de uppgifter som skall lämnas enligt punkt 1, blir att gärningsstaten måste lämna bevis på att personen vederbörligen har underrättats i enlighet med statens lagstiftning, och särskilt om personen inte var personligen närvarande eller företrädd vid förhandlingarna.

8.4 I punkt 3 anges möjligheten av att det, även om de uppgifter som krävs enligt punkterna 1 och 2 har lämnats, kan vara omöjligt att fatta ett beslut om underrättelse. Så är fallet i synnerhet om de behöriga myndigheterna i bosättningsstaten hyser tvivel om att personen har beretts rimlig möjlighet att försvara sig. I det fallet skall bosättningsstaten begära ytterligare upplysningar från gärningsstaten som har skyldighet att tillhandahålla dessa utan dröjsmål. Myndigheterna i bosättningsstaten får avgöra om sådant tvivel föreligger eller ej. Om så är fallet, behövs ytterligare upplysningar för att göra det möjligt för bosättningsstaten att avgöra om, enligt artikel 6.1 e, personen har beretts rimlig

möjlighet att försvara sig, och om bosättningsstaten därför skall vägra att verkställa kördiskvalifikationen.

Artikel 9

9.1 Artikel 9 gäller översättning av underrättelser och åtföljande material samt bestyrkande av handlingar. Den återspeglar artiklarna 16 och 17 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål från 1959.

9.2 I punkt 1 fastställs principen om att det inte krävs översättningar av material som gärningsstaten lämnat till bosättningsstaten. Detta utesluter inte bilaterala överenskommelser mellan medlemsstaterna om översättning av handlingar som rör tillämpningen av konventionen.

I punkt 2 ges medlemsstaterna rätten att avvika från principen genom att, när underrättelsen enligt artikel 15.2 lämnas, lämna en förklaring där det specificeras att handlingarna enligt punkt 1 måste åtföljas av en översättning till något av de officiella språken för Europeiska gemenskapernas institutioner.

9.3 I punkt 3 föreskrivs att de handlingar som avses i punkt 1 inte behöver vara bestyrkta. Det enda undantaget är den bestyrkta kopian av beslutet om kördiskvalifikation enligt artikel 8.1 andra strecksatsen.

Artikel 10

10. Enligt denna artikel skall gärningsstaten ha rätt att få upplysningar från bosättningsstaten om hur den har behandlat den underrättelse som har lämnats till den. Upplysningar måste lämnas om alla beslut som har fattats med anledning av underrättelsen, alla beslut som har fattats i fråga om verkställighet (till exempel om kördiskvalifikationstiden har kortats av i enlighet med artikel 4). I de fall den vägrar verkställa en kördiskvalifikation på någon av de grunder som är tillåtna enligt artikel 6, måste den till gärningsstaten meddela skälen för detta. Dessa upplysningar kommer att bli direkt avgörande för om gärningsstaten skall kunna utöva rättigheten enligt artikel 11.1 att på sitt territorium verkställa hela kördiskvalifikationstiden. Upplysningarna kan också ha betydelse för tillämpningen av andra meningarna av artikel 6.3.

Artikel 11

11.1 I punkt 1 ges gärningsstaten rätt att i de fall där t.ex. bosättningsstaten har kortat ner den ursprungliga kördiskvalifikationstiden, på sitt territorium verkställa hela den

kördiskvalifikationstid som den har bestämt. Det betyder i praktiken att om föraren har avtjänat den avkortade kördiskvalifikationstid som bestämts av bosättningsstaten i enlighet med artikel 4.2 b eller 4.3 c, kan han köra i bosättningsstaten. Om det inte vore för artikel 11.1 skulle han också kunna köra i andra länder. Punkt 1 ger emellertid gärningsstaten rätt att på sitt eget territorium upprätthålla den ursprungliga kördiskvalifikationstiden. Enligt punkt 2 ges varje medlemsstat rätt att när den lämnar en underrättelse enligt artikel 15.2 ange att den inte kommer att tillämpa artikel 11.1 i sin egenskap av gärningsstat. Det är naturligtvis viktigt att föraren känner till var han står i förhållande till gärningsstaten, och om han, när han har fullgjort sin kördiskvalifikationstid i bosättningsstaten, fortfarande är ansvarig om han åter kör i gärningsstaten under den ursprungliga kördiskvalifikationstiden. I punkt 4 föreskrivs därför skyldighet för den gärningsstat som avser att tillämpa punkt 1 att underrätta personen om detta samtidigt som denne underrättas om kördiskvalifikationsbeslutet. I punkt 4 krävs också av gärningsstaten att den i underrättelsen enligt artikel 3 bekräftar att den har lämnat en sådan underrättelse till föraren.

- 11.2 I punkt 3 stipuleras att gärningsstaten och bosättningsstaten skall utöva sina skyldigheter enligt konventionen på ett sådant sätt att det säkerställs att den totala kördiskvalifikationstid som avtjänas i de två staterna inte överstiger den kördiskvalifikationstid som ursprungligen bestämdes av gärningsstaten. Detta förstärker nödvändigheten av att gärningsstaten enligt artikel 8.1 femte strecksatsen lämnar uppgifter om datum för när kördiskvalifikationstiden börjar respektive upphör, om dessa är kända.

Artikel 12

12. I denna artikel föreskrivs att varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att beivra framförande av motorfordon på sitt territorium i de fall då bosättningsstaten har diskvalificerat föraren från att köra enligt konventionen. Varje medlemsstat har bestämmelser om att det är straffbart att framföra motorfordon om föraren är diskvalificerad av det landet. Enligt denna artikel krävs det emellertid att staterna skall beivra framförande av motorfordon på sitt territorium om ett annat land (dvs. bosättningsstaten) har diskvalificerat föraren från att köra. Rådet noterade när konventionen antogs att den danska delegationen tolkar artikel 12 så att en medlemsstat måste ha straffrättsliga påföljder som den kan tillämpa på förare som har framfört motorfordon på dess territorium efter att ha diskvalificerats i en annan medlemsstat, men att staten inte måste använda sig av en särskild nationell bestämmelse om körning under kördiskvalifikationstiden.

Artikel 13

13. I denna artikel föreskrivs att kostnader som uppkommer i samband med tillämpningen av konventionen skall bäras av den medlemsstat där de uppkommer.

Artikel 14

14. I denna artikel behandlas Europeiska gemenskapernas domstols roll i samband med konventionen. Artikeln har så långt det varit möjligt utformats med utgångspunkt i de bestämmelser om domstolens behörighet som redan finns i andra instrument som antagits i enlighet med avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.

I punkt 1 ges Europeiska gemenskapernas domstol behörighet att avgöra tvister mellan medlemsstater om tolkning och tillämpning av konventionen. Behörigheten uppkommer dock bara om en sådan tvist inte kan biläggas av rådet inom sex månader från det att en medlemsstat hänskjutit den till rådet.

EG-domstolen kan även avgöra alla tvister mellan medlemsstater och kommissionen om tolkningen och tillämpningen av konventionen. I sådana fall finns inget krav på att försöka lösa tvisten i rådet.

I punkt 2 ges medlemsstaterna möjlighet att avge en förklaring som innebär att de godtar EG-domstolens behörighet att meddela förhandsavgörande om tolkningen av konventionen. En medlemsstat får avge en sådan förklaring när den ratificerar konventionen, när den ansluter sig till konventionen eller vid senare tillfälle.

I punkt 3 fastställs att en medlemsstat som avger en förklaring enligt punkt 2 skall ange om förhandsavgöranden kan begäras endast av de av dess domstolar mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel (punkt a) eller av samtliga domstolar inom dess jurisdiktion (punkt b). Dessutom anges i denna punkt villkoren för att ett förhandsavgörande skall kunna begäras. Den behöriga domstolen måste därvid behöva ett förhandsavgörande i en fråga som gäller tolkningen av konventionen för att kunna döma i ett mål som anhängiggjorts vid den.

I punkt 4 anges att EG-domstolens stadga och rättegångsregler skall tillämpas på förfaranden vid domstolen enligt denna artikel. Dessutom ger den varje medlemsstat, oavsett

om denna har avgivit en förklaring enligt punkt 2 eller inte, rätt att inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter i ärenden som uppkommer enligt punkt 3.

Artikel 15

15. Enligt denna artikel skall konventionen träda i kraft i enlighet med de sedvanliga bestämmelser som Europeiska unionens råd fastställt för sådana ärenden.

Konventionen kommer att träda i kraft 90 dagar efter det att antagandeinstrumentet deponerats av den sista av de femton stater som var medlemmar i Europeiska unionen när rådets akt om upprättande av konventionen antogs den 17 juni 1998.

Liksom i fråga om överenskommelser om rättsligt samarbete som tidigare ingåtts mellan medlemsstaterna anges i punkt 4 att varje medlemsstat vid antagandet eller vid en senare tidpunkt får avge en förklaring att konventionen för dess vidkommande skall tillämpas i förväg på dess förbindelser med alla andra medlemsstater som gjort en likadan förklaring. Sådana förklaringar börjar tillämpas 90 dagar efter den dag de lämnades in.

Medlemsstaterna får dock inte avge förklaring om att EG-domstolen har behörighet med avseende på konventionen under den tid då den tillämpas i förväg, eftersom detta kräver att konventionen trätt i kraft fullt ut efter det att den antagits av de femton medlemsstaterna.

Det bör även påpekas att det i punkt 5 anges att konventionen skall tillämpas endast på brott som har begåtts efter det att konventionen har trätt i kraft eller från och med den dag då den i enlighet med punkt 4 har börjat tillämpas i de berörda medlemsstaterna.

Artikel 16

16. I denna artikel ges varje stat som blir medlem i Europeiska unionen rätt att ansluta sig till konventionen och förfarandena för anslutningen anges. En stat som inte är medlem i Europeiska unionen får dock inte ansluta sig till konventionen.

Om konventionen redan har trätt i kraft när en ny medlemsstat ansluter sig kommer den att träda i kraft i fråga om den staten 90 dagar efter depositionen av anslutningsinstrumentet. Om konventionen inte har trätt i kraft 90 dagar efter det att den nya medlemsstatens instrument deponerats kommer den att träda i kraft i fråga om den staten, liksom i fråga om alla andra medlemsstater, enligt de villkor som anges i artikel 15.3. I det fallet får den anslutande staten avge en förklaring om tillämpning i förväg.

En ny medlemsstats anslutning skall inte vara ett villkor för att konventionen skall träda i kraft för övriga stater som var medlemmar i unionen när rådets akt om upprättandet av konventionen antogs.

Artikel 17

17. Denna artikel syftar till att klargöra att inga reservationer till konventionen är tillåtna.

Artikel 18

18. I denna artikel fastställs konventionens geografiska räckvidd för Förenade kungariket.

Artikel 19

19. Enligt denna artikel skall rådets generalsekreterare vara depositarie för konventionen.

Generalsekreteraren skall i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* offentliggöra information rörande antaganden, anslutningar och förklaringar samt alla andra anmälningar som rör konventionen.

Övervakning

20. Med tanke på de praktiska och tekniska frågor som kan uppstå när konventionen genomförs noterade rådet vid antagandet av konventionen att det vore lämpligt att genomförandet och tillämpningen av konventionen noga övervakas av rådets avdelningar.

I

(Meddelanden)

RÅDET

BESLUT nr 1/1999 AV GEMENSAMMA KOMMITTÉN FÖR EU/ISLAND OCH NORGE INRÄTTAD GENOM DET AVTAL SOM HAR INGÅTT MELLAN EUROPEISKA UNIONENS RÅD OCH REPUBLIKEN ISLAND OCH KONUNGARIKET NORGE OM DESSA BÅDA STATERS ASSOCIERING TILL GENOMFÖRANDET, TILLÄMPNINGEN OCH UTVECKLINGEN AV SCHENGENREGELVERKET

av den 29 juni 1999

om antagande av sin arbetsordning

(1999/C 211/02)

GEMENSAMMA KOMMITTÉN HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (nedan kallat "avtalet"), särskilt artikel 3.2 i detta,

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Gemensamma kommittén skall bestå av företrädare för Republiken Islands (nedan kallad "Island") och Konungariket Norges (nedan kallat "Norge") regeringar, medlemmarna i Europeiska unionens råd (nedan kallat "rådet") samt Europeiska gemenskapernas kommission (nedan kallad "kommissionen").

Ordförandeskapet i kommittén skall

— på expertnivå

innehas av den delegation som företräder den medlem i rådet som innehar ordförandeskapet i rådet,

— på hög tjänstemannanivå och på ministernivå

under det första halvåret innehas av den delegation som företräder den medlem i rådet som innehar ordförandeskapet i rådet,

under det andra halvåret växelvis innehas av den delegation som företräder Islands regering och den delegation som företräder Norges regering.

Den delegation som företräder den medlem i rådet som innehar ordförandeskapet kan överlåta ordförandeskapet i Gemensamma kommittén till den delegation som därefter skall inneha ordförandeskapet i rådet.

Artikel 2

Gemensamma kommittén skall sammanträda vid rådets säte i Bryssel.

När rådet enligt sin arbetsordning sammanträder på en annan plats, skall även Gemensamma kommittén förlägga sina möten på ministernivå dit.

I undantagsfall och av väl grundade skäl får Gemensamma kommittén enhälligt besluta om att hålla ett möte på annan ort.

Artikel 3

Gemensamma kommitténs möten skall inte vara offentliga, såvida inte Gemensamma kommittén enhälligt beslutar annorlunda.

Artikel 4

Gemensamma kommittén skall sammanträda på lämplig nivå efter kallelse av ordföranden, på dennes initiativ eller på begäran av en medlem.

Gemensamma kommitténs möten på ministernivå skall normalt förläggas till samma dag som ett rådsmöte inom det område som omfattas av artikel 1 i avtalet.

Artikel 5

Gemensamma kommittén skall på ministernivå bestå av företrädare för Island och Norge samt rådets medlemmar på ministernivå, med behörighet att fatta bindande beslut å sina staters vägnar, samt en ledamot av kommissionen.

För beslut i Gemensamma kommittén på ministernivå skall närvaro krävas av minst elva medlemmar i Gemensamma kommittén, inbegripet Islands, Norges och kommissionens delegationer.

Gemensamma kommitténs möten på ministernivå skall förberedas av Gemensamma kommittén på hög tjänstemannanivå. Alla punkter på den preliminära dagordningen för ett möte i Gemensamma kommittén på ministernivå skall i förväg behandlas av Gemensamma kommittén på hög tjänstemannanivå, som skall sträva efter att uppnå en överenskommelse på sin nivå. Vid behov skall sådana punkter föreläggas Gemensamma kommittén på ministernivå.

Artikel 6

Ordföranden skall upprätta den preliminära dagordningen för varje möte. Den preliminära dagordningen skall innehålla de punkter för vilka ett möte har begärts i enlighet med artikel 4. Kallelsen till mötet och den preliminära dagordningen skall skickas till de mottagare som anges i artikel 9 i god tid före mötet. Till dagordningen skall bifogas alla nödvändiga arbetsdokument.

Utän att Islands och Norges rättigheter enligt artikel 4 i avtalet påverkas skall dagordningen antas enhälligt av Gemensamma kommittén i början av varje möte och Gemensamma kommittén kan enhälligt besluta om att på dagordningen föra upp en punkt som inte finns med på den preliminära dagordningen. De delegationer som företräder Förenade kungariket och Irland kan inte motsätta sig den enhällighet som krävs för att på dagordningen föra upp en punkt som rör det område som omfattas av artikel 1 i avtalet, i vilket dessa stater inte deltar.

Artikel 7

Gemensamma kommitténs arbetsdokument skall upprättas på rådets arbetsspråk, såvida inte Gemensamma kommittén enhälligt beslutar annorlunda.

Artikel 8

Rådets generalsekretariat skall på ordförandens ansvar upprätta ett protokoll för varje möte i Gemensamma kommittén på ministernivå, vilket skall skickas till delegationerna.

Protokollet skall vanligtvis för varje punkt på dagordningen ange

- vilka handlingar som förelagts Gemensamma kommittén,
- Gemensamma kommitténs slutsatser och beslut,
- de uttalanden som någon delegation har begärt skall tas till protokollet.

Varje delegation kan begära att någon punkt på dagordningen behandlas utförligare i protokollet.

Protokollet skall antas enhälligt av Gemensamma kommittén. Gemensamma kommittén kan använda sig av ett skriftligt förfarande.

Artikel 9

Anmälningar från ordföranden enligt denna arbetsordning skall skickas till Islands och Norges beskickningar vid Europeiska unionen, Europeiska unionens medlemsstaters representationer och till kommissionen.

Skrivelser till Gemensamma kommittén skall sändas till dess ordförande under rådets generalsekretariats adress (Europeiska unionens råd, Rue de la Loi/Wetstraat 175, B-1048 Bryssel).

Artikel 10

De närmare föreskrifterna för hur allmänhetens ansökningar till Gemensamma kommittén för att få tillgång till dess handlingar skall vara desamma som de som har antagits av rådet för rådets egna handlingar.

Artikel 11

Gemensamma kommitténs sekretariat skall tillhandahållas av rådets generalsekretariat.

Artikel 12

Gemensamma kommitténs överläggningar skall omfattas av sekretess, såvida inte Gemensamma kommittén beslutar annorlunda.

De av rådets regler för åtgärder för att skydda sekretessbelagd information som är tillämpliga för rådets generalsekretariat skall även gälla för skyddet av sådan sekretessbelagd information som skall användas av Gemensamma kommittén.

Artikel 13

I varje fråga som hänskjuts till Gemensamma kommittén på grundval av bestämmelserna i artikel 8.4 i avtalet skall Gemensamma kommitténs beslut om en fortsättning av avtalet kräva enhällighet.

Om avtalets upphörande är en följd av att en rättsakt eller en åtgärd som inte gäller för Irland och/eller Förenade kungariket inte godtas, kan deras företrädare inte motsätta sig enhällighet.

Artikel 14

Om en tvist hänskjuts till Gemensamma kommittén i enlighet med bestämmelserna i artikel 11 i avtalet skall tvisten föras upp på den preliminära dagordningen för Gemensamma kommittén på ministernivå.

Gemensamma kommittén skall fatta beslut om lösning av tvisten med enhällighet.

Om lösningen av tvisten rör tolkningen eller tillämpningen av en bestämmelse som inte gäller för Irland och/eller Förenade kungariket, kan deras företrädare inte motsätta sig enhällighet.

Artikel 15

Gemensamma kommitténs beslut i procedurfrågor skall, med undantag av sådana som enligt denna arbetsordning kräver enhällighet, fattas med majoritet av de delegationer som kommittén består av.

Ändringar av denna arbetsordning skall antas enhälligt av Gemensamma kommittén på ministernivå.

Artikel 16

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

Artikel 17

Detta beslut skall offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Island och Norge skall ansvara för att det offentliggörs i deras respektive länder.

Utfärdat i Bryssel den 29 juni 1999.

På Gemensamma kommitténs vägnar

O. SCHILY

Ordförande

1. Gemensamt uttalande från samtliga medlemmar i Gemensamma kommittén när det gäller artikel 4 i arbetsordningen:

”Om Europeiska unionens råd avser att fatta ett sådant beslut som avses i artikel 8.1 i avtalet om antagandet av nya bindande rättsakter eller åtgärder som kommer att avvika i sak från en gemensam uppfattning som Gemensamma kommittén har om samma rättsakter eller åtgärder, skall Gemensamma kommittén som en allmän regel sammankallas innan ett sådant beslut fattas för att i enlighet med artikel 4 i avtalet diskutera de avsedda ändringarna.”

2. Gemensamt uttalande från samtliga medlemmar i Gemensamma kommittén när det gäller artikel 6 andra stycket i arbetsordningen:

”Medlemmarna i Gemensamma kommittén har enats om att det inte kommer att göras några invändningar mot antagandet av dagordningen när det gäller frågor som faller inom avtalets räckvidd.”

KOMMISSIONEN

Eurons växelkurs ⁽¹⁾

22 juli 1999

(1999/C 211/03)

1 euro	=	7,4428	danska kronor
	=	325,15	grekiska drakmer
	=	8,7795	svenska kronor
	=	0,6642	pund sterling
	=	1,0499	US-dollar
	=	1,5776	kanadensiska dollar
	=	124,06	japanska yen
	=	1,6068	schweiziska franc
	=	8,271	norska kronor
	=	77,7735	isländska kronor ⁽²⁾
	=	1,6199	australiska dollar
	=	1,9818	nyzeeländska dollar
	=	6,38496	sydafrikanska rand ⁽²⁾

⁽¹⁾ Källa: Referensväxelkurs offentliggjord av Europeiska centralbanken.

⁽²⁾ Källa: Kommissionen.

Förhandsanmälan av en koncentration
(Ärende nr IV/M.1637 – DB Investments/SPP/Öhman)

(1999/C 211/04)

(Text av betydelse för EES)

1. Kommissionen mottog den 9 juli 1999 en anmälan om en föreslagen koncentration enligt artikel 4 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1310/97 ⁽²⁾, genom vilken DB Investments (AXM) Limited (DBI), ett helägt dotterbolag till Deutsche Bank, Försäkringsbolaget SPP, ömsesidigt (SPP) och Öhman Real Estate Fund No 1 AB (Öhman) förvärvar, på det sätt som avses i artikel 3.1 i förordningen, gemensam kontroll över Fastighetsaktiebolaget Backlunda (Backlunda) och Fastighetsaktiebolaget Minos (Minos), båda f.n. ägda av Postens Pensionsstiftelse 1996.

2. De berörda företagets affärsverksamheter omfattar följande:

- Deutsche Bank: full-service bank.
- DBI: speciellt investmentbolag, skapat för den anmälda transaktionen och helägt av Deutsche Bank.
- SPP: pensionsförsäkringar.
- Öhman: speciellt investmentbolag, skapat för att göra långsiktiga investeringar inom fastigheter. Helägt dotterbolag till E. Öhman J:or Fondkommission AB, som är ett svenskt värdepappersföretag (aktiemäklare).
- Backlundå och Minos: äger, underhåller och driver verksamhet avseende fastigheter, främst använda inom svenska Postens verksamhet och belägna på diverse svenska orter.

3. Kommissionen har vid en preliminär granskning kommit fram till att den anmälda koncentrationen kan omfattas av förordning (EEG) nr 4064/89, dock med det förbehållet att det slutliga beslutet på denna punkt fattas senare.

4. Kommissionen uppmanar intresserade tredje parter att lämna eventuella synpunkter på den föreslagna koncentrationen.

Synpunkterna måste vara kommissionen tillhanda inom tio dagar efter det att denna förhandsanmälan har offentliggjorts. Synpunkterna kan skickas per fax (nr (32-2) 296 43 01, 296 72 44) eller per post med referensnummer IV/M.1637 – DB Investments/SPP/Öhman till följande adress:

Europeiska kommissionen
Generaldirektoratet för konkurrens (GD IV)
Direktorat B – Arbetsgruppen för kontroll av företagsfusioner
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bryssel

⁽¹⁾ EGT L 395, 30.12.1989, s. 1. Rättelse i EGT L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EGT L 180, 9.7.1997, s. 1. Rättelse i EGT L 40, 13.2.1998, s. 17.

Förhandsanmälan av en koncentration**(Ärende nr IV/M.1629 – Knorr-Bremse/Mannesmann)**

(1999/C 211/05)

(Text av betydelse för EES)

1. Kommissionen mottog den 16 juli 1999 en anmälan om en föreslagen koncentration enligt artikel 4 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1310/97 ⁽²⁾, genom vilken Knorr-Bremse Systeme für Schienenfahrzeuge GmbH (Knorr-Bremse), som tillhör Knorr-Bremse-gruppen, och Rexroth Mecman GmbH (Rexroth), som kontrolleras av Mannesmann-koncernen, förvärvar, på det sätt som avses i artikel 3.1 b i förordningen, gemensam kontroll över det nybildade samriskföretaget Knorr-Bremse-MRP Systeme für Schienenfahrzeuge GmbH & Co. KG (K-B MRP).

2. De berörda företagens affärsverksamheter omfattar följande:

- Knorr-Bremse: elektropneumatiska och hydrauliska bromssystem för spårbundna fordon, komponenter och utrustning för spårbundna fordon samt fasta bromsanordningar.
- Rexroth: hydrauliska bromssystem och bromskomponenter.
- K-B MRP: pneumatiska bromssystem för spårbundna fordon och bromskomponenter.

3. Kommissionen har vid en preliminär granskning kommit fram till att den anmälda koncentrationen kan omfattas av förordning (EEG) nr 4064/89, dock med det förbehållet att det slutliga beslutet på denna punkt fattas senare.

4. Kommissionen uppmanar intresserade tredje parter att lämna eventuella synpunkter på den föreslagna koncentrationen.

Synpunkterna måste vara kommissionen tillhanda inom tio dagar efter det att denna förhandsanmälan har offentliggjorts. Synpunkterna kan skickas per fax (nr (32-2) 296 43 01, 296 72 44) eller per post med referensnummer IV/M.1629 – Knorr-Bremse/Mannesmann till följande adress:

Europeiska kommissionen
Generaldirektoratet för konkurrens (GD IV)
Direktorat B – Arbetsgruppen för kontroll av företagsfusioner
Avenue de Cortenberg/Kortenberglaan 150
B-1040 Bryssel

⁽¹⁾ EGT L 395, 30.12.1989, s. 1. Rättelse i EGT L 257, 21.9.1990, s. 13.

⁽²⁾ EGT L 180, 9.7.1997, s. 1. Rättelse i EGT L 40, 13.2.1998, s. 17.

Beslut om att inte göra invändningar mot en anmäld koncentration**(Ärende nr IV/M.1527 – OTTO Versand/Freemans)**

(1999/C 211/06)

(Text av betydelse för EES)

Kommissionen beslutade den 16 juni 1999 att inte göra invändningar mot den anmälda koncentrationen ovan och att förklara den förenlig med den gemensamma marknaden. Detta beslut grundar sig på artikel 6.1 b i rådets förordning (EEG) nr 4064/89. Beslutet i sin helhet finns endast på engelska och kommer att offentliggöras efter det att alla eventuella affärshemligheter har avlägsnats. Det kommer att finnas tillgängligt

- i skriftlig form och kan fås från Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer (se förteckningen på sista sidan),
- i elektronisk form i CEN-versionen i CELEX databas med CELEX-nummer 399M1527. CELEX är den databas som innehåller Europeiska gemenskapens lagstiftning. För ytterligare information rörande abonnemang, kontakta:

EUR-OP
Information, marknadsföring och PR (OP/4B)
2 rue Mercier
L-2985 Luxemburg
Tfn (352) 29 29-42455, fax (352) 29 29-42763

III

(Upplysningar)

KOMMISSIONEN

ALLMÄNT UTTAGNINGSPROV KOM/A/21/98 – FÖRSTE HANDLÄGGARE (A 5/A 4)

svenska medborgare**FÖRTECKNING ÖVER GODKÄNDA SÖKANDE**

(1999/C 211/07)

Offentliggörande i enlighet med punkt VIII.3 i meddelandet om uttagningsprovet KOM/A/21/98 (*Europeiska gemenskapernas officiella tidning* C 408 A av den 29 december 1998).

AHNLID, Anders
ANDERSSON, Claes-Axel
ASTBERG, Stig Magnus
BLADH, Roland
BOMAN, Lars
ENEGREN, Johan
ENEQUIST, Gunnar
FLODIN, Ulrika
FRYDMAN, Jan Eric
HAGSTRÖM, Olle
HANSSON, Carl-Johan
HÖSTRUP, Jesper
JOHANSSON, Eva
JONSSON, Ulf Lennart
KARLSTRÖM, Haakan
MAGNUSSON, Lars Jörgen
MATTHIESSEN, Jens Anders
MÖLLERSTRÖM, Olof
NÄSSLIN, Elisabeth
OLSON, Krister
PALM, Aasa
RAMSAY, May Ann
SEMNEBY, Hans Peter
SVEDÄNG, Karl Frederik
TOREHALL, Eva Pauline
TRAUNG, Margareta
TYNELL, Alice
WALLDEN, Axel
WEDIN, Jörgen Nils
WIGEMARK, Lars
